

[Jens Thomsen.]

jorddyrkende Husmænd stod bag Mejeribrugets Repræsentanter og ikke bag deres politiske Førere. Hele Landbrugets faglige Repræsentation stod samlet om Kravet, men til Trods derfor gik hele Landbrugets politiske Repræsentation med Undtagelse af Bondepartiet imod paa Rigsdagen, hvor Afgørelsen blev truffet. Det er besynderligt, at der kan være saa stærkt et Modsætningsforhold mellem Landbrugets faglige Repræsentanter og dets politiske. Særlig paafaldende var det, at Landbrugsraadets Præsident gik ind for Mejeribrugets Krav i Aarhus, da han talte til jyske Bønder, naar han dog gik imod paa Rigsdagen faa Dage senere. Det var kun Bondepartiet, der paa Rigsdagen gik ind for Landbrugets enstemmige Krav. Hele Regeringspressen stod ogsaa imod de rimelige Krav. Men det er ikke blot Bondepartiet, der overfalder af Pressen, naar det taler Landbrugets Sag. Formændene for Mejerierne og Slagterierne, de Herrer Overgaard og Byriel, er jo ofte blevet overfaldet af Bladene, naar de som Landbrugets faglige Repræsentanter har talt Landbrugets Sag.

I Regeringens Prispolitik savner man en fornuftig Retningslinje. Den præges af mange mærkelige Modsætningsforhold. Paa nogle Nødvendighedsartikler nedsættes Prisen gennem Statstilskud, medens andre fordyres gennem Statsafgifter. Jeg skal nævne et Par Eksempler. For det første nedsættes Smørprisen gennem Statstilskud baade for rige og fattige, samtidig med at Staten tager Skat af Tøj. Derigennem fordyrer Staten en Nødvendighedsartikel baade for rige og fattige, men Tøjskatten gaar jo særlig ud over den Ungdom, der vil stifte nye Hjem. For det andet faar en Del Haandværkere gennem Reparationsloven en hjælpende Haand fra Staten, men samtidig tager Staten gennem Tøjskatten en stor Skat af andre Haandværkeres Arbejde. Skræddere og Sypiger m. fl. maa betale en ekstra Skat til Staten for hver Time, de arbejder. Saa-danne Fremgangsmaader giver ikke Lighed for Loven, og de er i høj Grad udemokratiske.

I en Dyretid er der god Grund til at nedsætte Prisen paa Nødvendighedsartikler for de Samfundsborgere, der har daarlig Raad til at betale Prisen, men den Opgave gøres dobbelt vanskelig, naar der ogsaa skal gives Tilskud til de velstillede. Det er urimeligt at holde Vareprisen under Produktionsprisen, for saa forsvinder Varerne gennem Produktionsindskrænkning. For de købedygtige Forbrugere spiller det ingen Rolle, om Smør og Flæsk koster nogle faa Øre mere

pr. kg, saadan at Producenterne faar Produktionsprisen. Det har større Betydning for Forbrugerne, at der i Butikkerne er Varer til rimelige Priser, end at der findes smaa Priser uden Varer.

Samlingspartierne har nu til Valget udsendt et Valgopraab, hvor de søger at gøre Valget til et nationalt Valg og selv tager Monopol paa det nationale. Det er en Tilslignelse, som vi maa tilbagevise. Det er særlig urimeligt, naar man erindrer, at Bondepartiet er det eneste Parti, der ved sidste Valg ydede et nationalt Offer for at sikre et godt dansk Valg i Sønderjylland; Venstre udnyttede Situationen, saadan at de fik en Folketingsmand mere, end de ellers havde faaet. Men til Trods for denne Handling vil Samlingspartierne nu have Eneret paa det nationale; dette staar i skarp Modstrid med ægte dansk Tænke- og Væremåde.

Naar Samlingspartierne paa den Maade søger at frakende store Dele af det danske Folk deres danske Sindelag, fremstiller de det danske Folk langt ringere, end det er, og det er jo en daarlig Fugl, siger man, der besudler sin egen Rede. Mange af de Folk, der for faa Aar siden haanede Konge og Flag, har søgt Eneret paa at være danske, de har tilladt sig at frakende andre Danskere deres danske Sindelag; dette er en Haan mod ægte dansk Sindelag. Samlingspartierne søger nu at bilde Vælgerne ind, at de har Eneret til at staa paa Folkestyrets Grund. De har i Tidens Løb fremsat mange grundløse Beskyldninger imod Bondepartiet for at bilde Vælgerne ind, at Bondepartiet vilde afskaffe Folkestyret. Sandheden er dog den, at vi har arbejdet paa at styrke Folkestyret ved at indskrænke den ødelæggende Stemmekøbspolitik. Hadet breder sig over hele Jorden som ingen Sinde før. At Lidenskaberne piskes op i de krigsførende Lande, hvor Kampen gælder Liv eller Død, er forstaaeligt, men det er urimeligt, at Samlingspartierne pisker Lidenskaberne op i det danske Folk og sætter den ene Dansker op imod den anden for at opnaa en partipolitisk Fordel.

Det danske Folk har gennem Højskolebevægelsen faaet en rig Gave i Evnen til Samarbejde. Dette praktiske Samarbejde har skabt en Produktion, der har gjort Danmarks Navn kendt over hele Verden. Mange Folk søger at tilegne sig denne Eyne til Samarbejde, men her, i Landet selv, søger man gennem Stemmekøbspolitikken at sætte Splid og Misundelse mellem smaa og store Jordbrugere i vore Andelsforeninger. Landbrugsministeren sætter ondt Blod mellem By og Land ved at give tendentiøse Oplys-